

2 0 1 2

NOTULEN VERGADERING GEMEENTERAAD UTRECHT

18e vergadering – 4 oktober 2012, 20.00 uur

Extra openbare vergadering van de Gemeenteraad, gehouden op donderdag 4 oktober 2012 te 20.00 uur.

Voorzitter: mr. A. Wolfsen.

Tegenwoordig zijn de leden: Van Asperen, mevr. Baş, Beerlage, mevr. Bikker, mevr. De Boer, mevr. Bottse, mevr. Bouazani, Buunk, Van Corler, mevr. Crowe, mevr. Dibi, Dijk, Eggermont, Fokke, Geldof, mevr. Van Gemert, Gilissen, mevr. Haage, mevr. Hamid, Hoek, Ikkersheim, Işik, Kleuver, Koopmans, Kuijper, mevr. Mos, mevr. Nalis, Oldenburg, Post, Ravesteijn, Van der Roest, Rollingswier, Roodenburg, Rottier, Rijpma, Van Schie, Schipper, Smid, Verschuure, De Vries, Van Waveren, mevr. Wijntuin en Zwanenberg.

Tevens zijn aanwezig de wethouders mevr. Den Besten, Everhardt, Isabella, Kreijkamp, Lintmeijer en mevr. De Rijk.

Griffier: drs. A.A.H. Smits, griffier.

Opening van de vergadering door de voorzitter.

De **VOORZITTER** opent de vergadering en spreekt als volgt.

Dames en heren! Welkom allemaal, speciaal de mensen op de publieke tribune. Het is mooi dat er zo veel belangstelling is voor het werk van de raad. Welkom ook aan de mensen die thuis meekijken of meeluisteren. Aanstonds zal ik ook enkele speciale gasten welkom heten.

Bericht van verhindering is ingekomen van mevrouw Vink en mevrouw Hakbijl, terwijl mevrouw Wijntuin heeft laten weten later ter vergadering te zullen komen.

Hierna stelt hij aan de orde het enige agendapunt:

Afscheid van de heer D. Hoek.

De **VOORZITTER**: Leden van de raad, leden van het college, geachte dames en heren! Ik heet u allen welkom, in het bijzonder de echtgenote en kinderen van Dick Hoek, zijn overige familie-leden, vrienden en partijgenoten. Evenals drie weken geleden nemen wij vandaag afscheid van een gewaardeerd lid van onze raad. Het is drieënhalf jaar geleden dat de heer Hoek de overleden Nicole Wigny opvolgde als lid van de CDA-fractie. Niemand kan er op gerekend hebben op die manier, na een al rijke bestuurlijke carrière bij de provincie, nog enkele jaren raadslid te worden. De aanleiding was tragisch.

Terugkijkend kunnen we niet anders concluderen dan dat vandaag een waardevol, ervaren, nuchter en sympathiek raadslid afscheid neemt en ons verlaat, een raadslid bovendien dat kwalitatief goed werk heeft afgeleverd – als burgemeester moet je altijd voorzichtig zijn met wat je zegt, maar deze constatering is onomstreden. Een man wiens naam je in verband kunt brengen met uiteenlopende onderwerpen als het stadskantoor, luchtkwaliteit, de fietsbrug over het Kanaal, en uiteraard, samen met de heer Buunk, het initiatiefvoorstel graffiti, waarover ik vanavond niet al te veel zal zeggen en waarover ik u niet zal vragen om er commentaar op te leveren.

Beste Dick – pardon, mijnheer Hoek! U hebt zich breed in en voor de raad ingezet. Eén van uw kwaliteiten was het leiden van raadsinformatieavonden. Afgelopen dinsdag mocht ik nog onder uw leiding in deze raad vergaderen.

Het was uw laatste raadsinformatieavond en ook daar klonk waardering voor uw voorzitterschap. U bent precies de juiste persoon om gasten op hun gemak te stellen en zich daar welkom te laten voelen.

Een mooie bijdrage hebt u ook geleverd in de procedurecommissie. U had altijd ideeën die het permanente streven naar verbetering voedden. Dat kwam bepaald ook tot uitdrukking in het jaarlijkse toneelstukje tijdens de bijeenkomst na de zomer voor raadsleden in het Vorstelijk Complex –ik kan daar niet te veel over zeggen, want het was een besloten en geheime bijeenkomst– waar een commissievergadering werd nagespeeld, met raadsleden, wethouders en een voorzitter. De grappen die daar werden gemaakt, kan ik niet met het grote publiek delen, maar zij werden gemaakt met een knipoog, maar ook met veel realisme. Dat heeft geleid tot heel veel goede afspraken. De raadscommissies zullen nadien nooit meer hetzelfde zijn; alle goede ideeën zijn natuurlijk prompt overgenomen en doorgevoerd. Dat zal de aanwezigen op de publieke tribune opgefallen zijn of gaan opvallen.

Een belangrijke functie die u hebt vervuld, mijnheer Hoek, was die van plaatsvervangend voorzitter van de commissie Stad en Ruimte. Dat hebt u gedaan met de waardigheid van een senior, in de beste betekenis van het woord. Ook in de CDA-fractie hebt u uw lange politieke ervaring ingebracht en bijvoorbeeld veel werk gemaakt van het inwerken van nieuwelingen in de fractie.

Mijnheer Hoek, zowel in als buiten de raad was duidelijk dat wij met u niet alleen een ervaren politicus, maar ook een attent en beminlijk man in ons midden hadden. Neem bijvoorbeeld uw manier om, met slechts een klein papiertje met aantekeningen, naar het spreekgestoelte te lopen en een doorwrocht betoog te beginnen met een op kalme toon uitgesproken "voorzitter".

Vanaf uw allereerste bijdrage, die u al een maand na uw installatie leverde tijdens een debat over een parkeervoorziening bij het station Vaartsche Rijn, waren uw bijdragen altijd relevant, goed opgebouwd, to the point en recht door zee. Uw eigenlijke maidenspeech vond overigens later diezelfde middag plaats. De raad heeft toen ademloos geluisterd naar uw bespiegelingen over de conceptontwikkelingsvisie Noordvleugel Utrecht.

U was, na de collegewisseling, geen politicus die zich enkel profileerde als lid van de oppositie. Aan de ene kant noemde ik al uw initiatiefvoorstel graffiti, gedaan samen met de heer Buunk, aan de andere kant was u ook royaal met het geven van complimenten aan de wethouders met wie u het meest te maken had, als u tevreden was over hun optreden. Daar was u altijd heel straight in. Dit houdt ongetwijfeld verband met het feit dat u als raadslid niet alleen vóór de schermen actief was, zoals in de raad en de commissie, maar ook daarachter, in de vorm van direct persoonlijk contact met ambtenaren en wethouders. Wat betreft oud-wethouder Bosch was de waardering overigens wederzijds, ondanks de motie van wantrouwen die hij vorig jaar ook van u aan zijn broek kreeg in verband met Jongeren in Aktie.

De heer Bosch kenschetste u, met permissie, waarderend als "een beetje een politieke boef met het hart op de goede plek". Ik kan mij daar niets bij voorstellen! Hij schatte bijvoorbeeld uw inbreng op waarde bij het vastgesteld krijgen van de structuurvisie Rijnburg, met het CDA toen nog als collegepartij.

Mijnheer Hoek, ook nu u afscheid neemt als raadslid, neem ik aan dat we u, net als uw buurvrouw in de Brigittenstraat, nog volop zullen blijven zien in de stad. U bent immers één van die mensen bij wie het netwerken en het betrokken zijn bij veel wat er in onze stad gebeurt, in het bloed lijkt te zitten. Eveneens weet ik zeker dat u er nu nog meer zult zijn voor de Nicolaïkerk, voor de klassieke muziek en – bovenal– voor uw gezin.

Ik wil u van harte danken voor uw mooie bijdrage in de afgelopen drieënhalf jaar in deze raad, die – daarover is geen twijfel mogelijk– zeer wordt gewaardeerd. Bij wijze van afscheidsgeschenk wil ik u namens de gehele raad een aandenken overhandigen, in de hoop dat u ons af en toe nog een klein beetje zult missen.

Beste Dick, het ga je goed!

(De voorzitter overhandigt daarop, onder applaus van de aanwezigen, de heer Hoek een kunstwerk en een boeket bloemen.)

De heer **BUUNK** (VVD): Voorzitter, geachte leden van de raad, geacht –nog even– raadslid Hoek, familie en vrienden van Dick! Beste Dick, het is met weemoed dat ik hier sta om jou toe te spreken bij jouw afscheid als lid van de Utrechtse gemeenteraad. Je gaat met pensioen. Tja. Wat moet ik daar nu van zeggen? Het is de generatie van raadslid Hoek nog gegeven om met 65 jaar met pensioen te gaan.

Voor de generatie van de meeste leden van deze in jaren jonge gemeenteraad zal dit niet zo zijn. Wij mogen, gelukkig, langer doorwerken. Tegen die tijd hoeven wij waarschijnlijk pas tegen ons zeventigste achter de geraniums plaats te nemen.

Maar, beste Dick, het is jou natuurlijk van harte gegund. Na lange loopbaan in het verzekeringswezen en in de politiek ga je van je welverdiende pensioen genieten. Je bent je hele leven actief geweest in de politiek en in het CDA. Jouw politieke carrière heeft zich vooral afgespeeld in de provincie. Je was twaalf jaar lid van Provinciale Staten van Utrecht. Op zich was dit goed te combineren met je werk; in een half dagje per week kwam je een heel eind en kon je daar alles regelen wat je wilde bereiken. Een belletje hier, een babbeltje daar. Nog voor de fractievergadering een aanvang nam, had Dick de zaken achter de schermen al in kannen en kruiken. Zo gaat dat als je met twintig zetels bijna de meerderheid hebt in Provinciale Staten. Dat waren nog eens tijden!

Het tekent ook wel een beetje het CDA. Een partij die we kennen als een echte bestuurderspartij. Alles in goed overleg. Netjes, beheerst, Maar, zoals de geschiedenis leert, gaat dat soms ook bij het CDA met koningsdrama's gepaard. Niet jouw stijl, maar ook jij hebt het allemaal meegemaakt. Ik snap dat ook wel, denk ik, want als ik Dick zou moeten karakteriseren, dan is het toch als een wat eigenzinnige CDA'er. Betrokken, gericht op samenwerken, ja, een man die past in de profielschets van de verkiezingsleus van het CDA: *"Samen kunnen we meer"*. Maar ook een man die vanuit een persoonlijke inspiratie opereert in de politiek. Niet in de vorm van bijdragen aan commissie en raadsdebatten die doorspekt zijn met Bijbelcitaten, maar wel in de vorm van een voor alle toehoorders waarneembare morele drijfveer. Een gedrevenheid voor mensen die verantwoordelijkheid nemen voor het land, voor de regio, voor de stad. Zoals jij dat ook zelf hebt gedaan. En nog steeds doet. En ook wel zal blijven doen.

Een gedrevenheid die zich ook zo mooi kan uiten in momenten van bijna tastbare afkeer van missers van het bestuur, of fouten in de uitvoering van beleid, omdat mensen niet hun verantwoordelijkheid nemen. We kennen Dick als het gentleman-raadslid, maar op zulke momenten breekt ineens de passie door het pantser van stijl. Vooral in de procedurecommissie valt dat op, want die gaat het helemaal niet over de inhoud, maar alleen over de timing en planning van de vergaderagenda van de commissies. Het is typisch Dick om ineens zijn commentaar eruit te flappen bij een agendering door een van de fracties van een commissiebrief met een dergelijke misser: *"Ja, natuurlijk willen zij dat agenderen. Logisch. Dat is natuurlijk een puinhoop! Vreselijk! Nou ja, we zullen zien wat de wethouder er van gaat maken. Ja."* En vervolgens kijkt hij om zich heen met een aplomb alsof er altijd dit soort commentaar geleverd wordt. Voorzitter, leden van de raad, die drijfveer, dat gevoel voor verantwoordelijkheid, die betrokkenheid, dat kenmerkt Dick. Zaken gewoon goed geregeld willen hebben.

Beste Dick, het is jammer dat we je moeten missen als raadslid. En dat terwijl je, toen je in de raad begon, eigenlijk al een beetje aan het bouwen was in de politiek. In de aanloop naar de raadsverkiezingen van 2010 was je medeauteur van het verkiezingsprogramma, dat wel. Je had weliswaar een plekje op de lijst, maar min of meer op de achterbank van de fractie en niet echt met de ambitie of de verwachting om de raad in te gaan. Tot het plotselinge overlijden van Nicole Wigny ons allemaal overviel. Niet alleen bij het CDA in Utrecht liet zij een gapend gat na. Geen fijne positie om over te nemen.

Het duurde natuurlijk een paar maanden voordat Dick als haar opvolger werd benoemd tot raadslid. Logisch. Nu ik er aan terugdenk, is het bijzonder dat ik in Nicole een maatje verloor in de raad – zij was mijn buurvrouw in de raadszaal, aan de bar van café de Zaak en in vele geagiteerde gefluisterde gesprekken tijdens vergaderingen over zaken als parkeerbeleid – maar ik in Dick een nieuwe maat terugkreeg in de raad. Wie had dat nu zo kunnen verzinnen.

Geheel onverwachts kwam Dick dus in gemeenteraad van de grote stad Utrecht. Na de serene rust van het provinciaal bestuur was dat wel even schrikken. Wat een snelheid! Wat een dynamiek! Wat een debat! Heerlijk! Raadslid Hoek zat er zichtbaar van te genieten. Daar wilde hij wel een duit in het zakje doen. Ook als commissievoorzitter. Het CDA was het immers aan haar stand verplicht ook een voorzitter te leveren. Maar dat valt toch tegen als je daar zit. Het is wel even omschakelen in tempo vanuit het robuuste bergverzet van een statenvergadering naar het hitsige politieke stadsverkeer in de gemeenteraad.

Hoewel, eigenlijk heeft Dick Hoek altijd zijn rust behouden. Met zorgvuldig geformuleerde volzinnen stuurde hij het debat in de commissievergaderingen met zachte hand. Als een van de collega's geagiteerd beargumenteerde waarom diens vragen heel belangrijk waren voor het onderhavige agendapunt, onderbrak Dick met gemoedelijk stemgeluid:

"Ja, geachte collega, op dit punt in uw gloedvolle oppositiebetog moet ik u nu toch even onderbreken. Dat spijt mij zeer, u begrijpt dat, maar ik zie in mijn ooghoeken dat zich een lid van de commissie aandient met een interruptie. U begrijpt, als uw voorzitter moet ik dat toestaan."

Ik ontnem u daarom nu kortstondig het woord, opdat dit raadslid een van de coalitie-schragende partijen van een vraag of wellicht van een suggestie kan voorzien. Ja, gaat u gang. U hebt het woord."

En ook zonder woorden kon deze voorzitter het debat leiden. Alleen een knikje in de richting van de zich aandienende spreker kon volstaan. Het is het brede repertoire van vaardigheden die de ervaren politicus kenmerkt.

De commissie Stad en Ruimte heeft je terecht dank gezegd met een fles wijn die, volgens de omschrijving in de woorden van de heer Beerlage, past bij de man: "*gerijpt, met een goed evenwicht tussen eikenhout en fruit*". Het is de omschrijving waarin wij de levensgenieter Dick Hoek kunnen ontdekken. De man die met frisse tegenzin zijn aanwezigheid in de vergaderingen van het algemeen bestuur van de stadsregio BRU compenseert door er lekker in zijn cabriolet naar toe te rijden. En dan bood hij de OV-reizigers laat op de avond met plezier een lift terug naar de stad aan. Daar zaten we dan, met het dak open en met wapperende haren, over 's Heeren wegen razend –niet te hard natuurlijk– nog even met smaak het verloop van de vergadering te evalueren. Dick meestal met milde ironische verbazing over het verloop van de regionale besluitvorming.

Het is mij wel duidelijk dat Dick die vergaderavonden niet zal missen. Hij probeerde er ooit onderuit te komen met het argument dat hij dringend een gezellige avond met zijn vrouw moest doorbrengen. Tja, dat geldt in alle eerlijkheid voor alle leden van de Utrechtse delegatie van het algemeen bestuur van het BRU, want hoezeer de regionale samenwerking ons ook aan het hart gaat, in plaats van te vergaderen over de niet altijd even inspirerende agenda van het BRU, willen wij natuurlijk allemaal liever een gezellige avond doorbrengen met de vrouw van Dick Hoek!

Na enig doorvragen begrepen wij dat er vooral gescrabbeld moest worden. We hebben toen met hem afgesproken dat hij dan maar op zijn nieuwe iPad moest gaan WordFeuden met zijn vrouw. Sindsdien heeft Dick gezellig virtueel scrabbelend het corvee van de BRU-vergaderingen manmoedig gedragen. Wij zijn ook zijn vrouw daar zeer erkentelijk voor.

Wat laat Dick Hoek achter na ruim drie jaar raadlidmaatschap? Een fractie waarvan ik mij voorstel dat ze zijn inhoudelijke bijdrage zal missen, omdat hij met zijn ervaring en netwerk in de stad overal wat vanaf weet. Dick kent werkelijk iedereen in de stad en dat is van onschatbare waarde voor de lokale politiek. Ik weet natuurlijk niet hoe dat gaat bij het CDA, maar ik stel mij voor dat als een woordvoerder zich al te fors had ingevreten in de details van een dossier, Dick dan het desbetreffende onderwerp nog even in een breder perspectief schetste. Dat is natuurlijk een belangrijke waarde in elke fractie.

Een onderwerp dat Dick na aan het hart lag, betrof de P+R's, door Dick aan de kaak gesteld omdat ze eigenlijk leeg staan. Het blijken hoogstens gewone parkeergarages aan de rand van de stad voor nabij gelegen bedrijven. Dick is er persoonlijk met de fractiemedewerkers gaan tellen en turven, met een kladblokje in de hand, als een ware verkeerskundige. Gewapend met die kennis is hij dan hard in zijn oordeel, maar ook op milde toon op zoek naar oplossingen. Kan het niet zus, of zo? Nu, je hebt heel wat bereikt, want inmiddels is al het geld voor nieuwe P+R-voorzieningen naar andere zaken toegeschoven.

En dan is er natuurlijk ons initiatiefvoorstel Utrecht graffiti-vrij. Ik ging aan de slag met een man met een missie; het was heel plezierig om met Dick Hoek samen te werken. We hebben gesproken met graffiti-verwijderaars, vastgoedeigenaren en de toenmalige districtchef van de politie – Dick kent immers iedereen. Wij hebben in campagnetijd onze lijsttrekkers in charmante witte overalls gehuld en een hogedrukspuit in de hand gedrukt, waarna zij door de lokale media op de foto werden gezet. Prachtig. En we hadden het al bijna voor elkaar. Met hetzelfde geld zou de stad veel schoner kunnen worden als de graffiti-verwijdering in een gemeenschappelijk opdrachtgeverschap door gemeente, onderwijsinstellingen, woningcorporaties en andere vastgoedpartijen zou worden aangepakt. En ook weer die emotie, die drijfveer van Dick: "*Snap je dat nou, Willem. Waarom doen ze dat eigenlijk niet nu meteen al!*" Wij zijn echter trots dat ons initiatiefvoorstel door de raad is aangenomen. Daarmee laat Dick Hoek de stad schoner, mooier en vrij van bekladding achter. Nou ja, dat dachten wij, maar tot op heden, hmmm...

Het gebeurt helaas vaker met initiatiefvoorstellen van de raad. En het is niet eens het "not invented here"-syndroom, want aan de ambtelijke ondersteuning heeft het niet gelegen. Wij hebben met de ambtenaren heel plezierig kunnen samenwerken. Wij werden van alle informatie voorzien en wij hadden de indruk dat men ook in de organisatie klaar was voor deze ontwikkeling.

Maar goed, Dick, wie weet komt het ooit nog eens voor elkaar. En nu ik jou een beetje ken en weet hoe jij te werk gaat, moeten wij er misschien over een tijdje nog eens over praten, want als de gemeente het niet voor elkaar kan krijgen, moeten wij wellicht andere wegen zoeken. Immers: "Samen kunnen we meer..."

Dick, hartelijk dank!
(Applaus.)

(De heer Hoek overhandigt daarop de heer Buunk een geschenk.)

De heer **HOEK** (CDA): Mijnheer de voorzitter! Nee, vandaag niet. Vandaag is het gewoon: Dag Aleid! Dag Ad! Heerlijk, niet meer zo formeel! Dag vrienden van de raad en vrienden van het college!

Bij mijn afscheid wil ik graag een persoonlijk woord richten tot de wethouders waar ik de afgelopen jaren het meest mee gewerkt heb – het is jammer voor Jeroen en Rinda, maar zij niet. Voordat ik dit doe, wil ik nog even kort commentaar geven op de bijdrage van Willem, die ik buitengewoon op prijs heb gesteld.

Willem, ik frommelde je zojuist een cadeau in je handen, heb je het papier er al afgehaald? Ik zal het ondertussen even inleiden. Als je Willem wilt verleiden in een discussie, moet je nooit komen met een statement met een rare grap of iets dergelijks. Je kunt Willem alleen maar op één manier verleiden tot een goede discussie. Tegen die achtergrond heb ik Willem het boek "*De intellectuele verleiding*" van Frits Bolkestein cadeau gedaan. Het is natuurlijk prachtig als je naast een doctor mag zitten, want dan voel je je klein. In elk geval lijkt het boek mij wel van toepassing.

Ik ga terug naar het college, naar de wethouders met wie ik het meest te doen heb gehad. Ik heb voor elk van jullie een cadeautje meegebracht.

Allereerst zal ik Victor iets aanbieden.

(De heer Hoek overhandigt daarop de heer Everhardt een geschenk.)

Beste Victor, ik heb voor jou een mini-Van Sijpesteijnkade meegebracht. Ik heb met je te doen. Je zult maar wethouder zijn en dan telkens weer door de raad verzocht worden om naar NS te gaan om over de Van Sijpesteijnkade te praten. Ik zie het al voor me, vrienden van de raad. Victor gaat weer naar de NS. Hij belt aan. Ah, de wethouder, roept de NS verheugd. Komt u binnen. Een kopje koffie? Zegt u het maar. Waar wilt u het over hebben? Ik wilde nog een keer met u praten over de Van Sijpesteijnkade, zegt Victor. Wat? Alweer? Waarna Victor, met omfloerste stem en vochtige ogen zegt: Ja, het moet van de Raad!

Victor, kijk naar dit cadeau en put er moed uit als je weer naar de NS gaat.

(Applaus.)

En dan Gilbert.

(De heer Hoek overhandigt daarop de heer Isabella een geschenk.)

Gilbert, mijn waardering voor jou is groot, zoals jij weet. Na het vertrek van Harrie Bosch heb je deze portefeuille met kracht en kennis van zaken aangepakt doorgezet. Petje af voor je inzet. Maar je moet nog even flink aan de slag met één pand. Geen totale kade voor jou, maar slechts een miniatuur van één pand: het Ubica-pand. Als het jou zou lukken om dat pand weer terug te geven aan de Utrechtse samenleving, dan zal ik aan de ontwikkelaar voorstellen om het Ubica-pand een nieuwe naam te geven: Hotel Isabella.

En dan mijn goede vriend Frits. Zie hier mijn bijzondere cadeau voor jou, Frits.

(De heer Hoek toont hierna een miniatuur-Volkswagenbusje.)

Dit moet ik even uitleggen aan mijn familie en vrienden op de publieke tribune. Dit cadeautje lijkt heel gewoon. Frits is namelijk wethouder van verkeer, dus die kun je gewoon een auto geven. Jullie zullen je dus afvragen wat er zo bijzonder is aan dit geschenk. Nu, jullie moeten weten dat Frits niet van auto's houdt. Zeg in de commissie het woord "asfalt" en hij huivert. Of, nog erger, zeg tegen Frits "*twee maal zeven stroken asfalt*" en hij gaat hyperventileren.

Frits, zet deze auto op je bureau. Het is trouwens een Volkswagenbusje uit 1962, u weet wel, een auto die niet meer in Utrecht mag rijden. Ik zie het volgende beeld voor mij: Frits zit aan zijn bureau met zijn ambtenaren een nota te schrijven over het verkeer in Utrecht. Hij schrijft dan natuurlijk vele hoofdstukken over bussen, OV, trams en treinen, en daarna nog talloze hoofdstukken over de fiets. Op een gegeven moment ziet hij dit autootje op zijn bureau staan en dan denkt hij: O ja, laat ik ook nog een klein hoofdstukje aan de auto wijden.

(De heer Hoek overhandigt daarop, onder applaus van de aanwezigen, de heer Lintmeijer het Volkswagenbusje.)

Beste vrienden, voor wie zou dit cadeau zijn? Inderdaad, deze spuitbus is voor Mirjam. De inhoud van de bus is mooi CDA-groen, maar wat moet je ermee? Mirjam, mocht je nog steeds denken dat graffiti eigenlijk wel een leuke kunstuiting is, dan kun je dit cadeau gewoon meenemen naar huis en het eens uitproberen op je eigen gevel. Ik zie het al voor me op de Hopakker, een tag met daarop in CDA-groen: Mirjam was here! Of zo iets.

Als je dat niet wilt, zet de spuitbus dan op je bureau. Als je dan 's morgens je kamer op het stadhuis binnenkomt en je ziet de spuitbus, dan denk je: Hé, een spuitbus, hoezo? En vervolgens denk je: O ja, Buunk en Hoek!; ik ga nu met voortvarendheid dat raadsbrede plan uitvoeren.

Op de achterkant van de spuitbus heb ik een VVD-sticker geplakt, die ik van Kees kreeg, en waarop staat: Niet doorschuiven, maar aanpakken!

(De heer Hoek overhandigt daarop, onder applaus van de aanwezigen, mevrouw De Rijk de spuitbus.)

Voorzitter! Ik wil nu enkele woorden richten tot mijn gemeenteraadsvrienden. Vrienden! Na twaalf jaar Provinciale Staten en drieënhalf jaar in de gemeenteraad is het mooi geweest met de politiek. Ik vind dat ik nu wel genoeg heb bijgedragen aan het openbaar bestuur. De vraag is: zal ik jullie missen? De vraag is ook: zullen jullie mij missen? Ach welnee, zullen jullie zeggen, niemand is onmisbaar. En dat is ook zo. Niemand is onmisbaar. Behalve ik. Dat weet ik zeker, want ik heb dat uit betrouwbare bron. Die bron wordt gevormd door Kees Geldof en Eiko Smid. Zij hebben mij verteld dat zij mij tijdens de stemming over de begroting 2012 erg gemist hebben. Tot twee keer toe staakten de stemmen. Vrienden van de raad, ik moet zeggen dat het een warm gevoel geeft als je in Buthan loopt en je weet dat je in de raad gemist wordt! Dan denk je: ze denken nog aan mij. Dus nog even een advies: wilt u zich als raadslid onmisbaar voelen, gaat u dan lekker op vakantie tijdens de algemene beschouwingen over de begroting.

Vrienden, ik vertrek wel uit de raad, maar niet uit Utrecht. Ik hoop nog veel te kunnen betekenen voor onze prachtige stad. Ik houd van onze stad en ik wil mij daarvoor blijven inzetten.

Over missen en gemist worden tot slot een toepasselijk stuk uit een boek van Toon Tellegen met dierenverhalen over afscheid, getiteld: Maar niet uit het hart. Het verhaal heet: De mier en de eekhoorn.

"Op een ochtend klopte de mier al vroeg op de deur van de eekhoorn. Gezellig, zei de eekhoorn. Ja, maar daar kom ik niet voor, zei de mier. De mier vertelde waarvoor hij gekomen was. We moeten elkaar een tijdje niet zien, zei de mier. Waarom niet?, vroeg de eekhoorn verbaasd. Om erachter te komen of we elkaar zullen missen. Missen? Ja, missen, je weet toch wel wat dat is? Nee, zei de eekhoorn. Missen is iets wat je voelt als iets er niet meer is. Wat voel je dan? Ja, daar gaat het nou juist om.

Dan zullen we elkaar dus missen, zei de eekhoorn verdrietig. Nee, zei de mier, we kunnen elkaar ook vergeten. Vergeten? Jou?, riep de eekhoorn. Nou, zei de mier, schreeuw maar niet zo hard. Ik zal jou nooit vergeten, zei de eekhoorn zacht. Nou ja, zei de mier, dat moeten we maar afwachten en uitproberen. Dag! Zei de mier, en heel plotseling stapte hij de deur uit.

De eekhoorn begon hem onmiddellijk verschrikkelijk te missen. Mier, riep hij, ik mis je. Zijn stem kaatste heen en weer tussen de bomen. Dat kan nu nog niet, riep de mier. Ik ben nog niet eens weg. Maar het is toch zo, riep de eekhoorn. Wacht toch nog even, riep de mier uit de verte. De eekhoorn zuchtte en besloot te wachten. Maar hij miste de mier steeds heviger.

's Middags hield hij het niet langer uit en ging naar buiten. Maar hij had nog geen drie stappen gedaan, of hij kwam de mier tegen, moe, bezweet, maar tevreden. Het klopt, zei de mier, ik mis jou ook, en ik ben je ook niet vergeten. Zie je wel, zei de eekhoorn. Ja, zei de mier."

Vrienden, ik bedoel maar te zeggen: ik mis jullie nu al. Hoe lang houd ik dat vol? Nu, ongeveer twee uur, want dan zien wij elkaar weer aan de overkant bij de Zaak en dan drinken we op ons wederzijds gemis.

Het ga jullie allen goed!
(Applaus.)

De **VOORZITTER** sluit hierna, aangezien niets meer aan de orde is, de vergadering.

Avondvergadering van 4 oktober 2012 om 20.00 uur

7

INHOUD:

Opening van de vergadering

Pag. 1

Afscheid van vertrekkend raadslid hr. Hoek

Pag. 1